

Arrest

nr. 114 332 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. GRYSOLLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 september 2009 het Rijk binnen en werd op 25 september 2009 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 22 december 2009.

1.2. Op 1 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoekster, op basis van haar activiteit als au-pair, tot een tijdelijk verblijf ("tot 1/11/2010 + 30 dagen") te machtigen.

1.3. Verzoekster werd op 7 maart 2011 afgevoerd van het vreemdelingenregister.

1.4. Verzoekster keerde na een verblijf in haar land van herkomst terug naar België en legde samen met P.S., een man met de Belgische nationaliteit op 1 maart 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Denderleeuw.

1.5. Op 13 maart 2012 diende verzoekster, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Verzoekster werd op 2 oktober 2012 in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. Via een op 11 maart 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, waarbij zij meedeelde dat zij niet langer met P.S. samenwoonde.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 mei 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 6 juni 2013 werd verzoekster op de hoogte gesteld van het feit dat verweerder overwoog om, in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, een einde te stellen aan haar verblijf. Zij werd tevens verzocht om eventuele documenten die zij nuttig achtte inzake de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog banden had met haar land van herkomst binnen een termijn van dertig dagen over te maken.

1.10. Verzoekster diende via een op 10 juli 2013 gedateerd schrijven een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en voegde hierbij tal van overtuigingsstukken.

1.11. Op 29 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 16 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [S.C.]

Nationaliteit: Brazilië

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 08/01/2013 ingeschreven is op een ander adres dan de referentiepersoon. Deze referentiepersoon staat eveneens sinds 08/01/2013 ingeschreven als alleenstaand. Daarenboven blijkt uit het rijksregister dat er sinds 11/03/2013 een

andere persoon bij de referentiepersoon staat ingeschreven. Bijgevolg is het duidelijk dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkenen.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Op datum van 03/06/2013 werd aan de gemeente gevraagd een document aan betrokkene te betekenen waarbij er documenten werden opgevraagd die ons in staat zouden moeten stellen het gevraagde onderzoek uit te voeren.

Betrokkene brengt volgende documenten aan:

-Een vergunning tot het werken als au-pair, geldig tot 14/11/2010 + verschillende mails betreffende deze tewerkstelling: Betrokkene kwam dus naar België om tewerkgesteld te worden als au-pair. Echter, uit de voorgelegde vergunning blijkt dat dit slechts voor een beperkte periode was. Gezien er geen bewijzen meer voorgelegd worden dat zij nu nog steeds als au-pair zou kunnen/willen werken, is het feit dat ze gewerkt heeft geen beletsel om terug te keren naar het land van herkomst.

-Een huurcontract: Hieruit blijkt dat betrokkene een woonst betreft. Echter, het huren van een woonst is geen bewijs van een uitzonderlijke vorm van integratie in het Rijk.

-Opening van een rekening + stortingen: De geopende rekening dient onder meer om de huur van de woonst te betalen. Het openen van een rekening is evenmin een bewijs van een uitzonderlijke vorm van integratie in het Rijk.

-Bewijzen betreffende tewerkstelling: Betrokkene brengt bewijzen aan van interimarbeid en tewerkstelling onder het regime van dienstencheques. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een basisvoorwaarde is om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden.

-Bewijzen van het volgen van cursussen: Betrokkene brengt bewijzen aan van het feit dat ze lessen Nederlands tweede taal heeft gevolgd. Echter, deze lessen zijn een verplichting bij het inburgerings-traject waardoor ze niet als een uitzonderlijke inspanning tot integratie gezien kunnen worden.

-Verklaringen op eer door derden betreffende de integratie van betrokkene: Deze verklaringen kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

Daarnaast staat ook de relatief jonge leeftijd van betrokkene, de beperkte duur van het verblijf in België, haar gezondheidstoestand of gezinssituatie een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2.2. Er dient te worden geduid dat verzoekster voorhoudt dat verweerder niet vermocht over te gaan tot de beëindiging van haar recht op verblijf of dat dit gebeurde met miskennen van verdragsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De eventuele vaststelling dat verzoeksters grieven gegrond zijn kan leiden tot de conclusie dat het artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het haar ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat een grove beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"A. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoekster verblijft in België sedert medio april 2011.

Aan verzoekster werd verzocht om alle documenten nuttig voor het dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar gemeente en dit in het kader van het onderzoek naar de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater §1 alinea 3 Vreemdelingenwet.

In dit artikel wordt immers bepaald dat "bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong".

Verzoekster bracht een zo volledig mogelijk stukkenbundel bij waarmee zij meende te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 42quater §1 alinea 3 Vreemdelingenwet, zijnde:

- *arbeidsovereenkomst en loonfiches ter staving van haar economische situatie*
- *huurovereenkomst en bewijs betaling huur ter staving van haar gezins- en economische situatie*
- *bewijs inschrijving cursus Nederlands ter staving van haar integratie in België*
- *verklaringen van vrienden en kennissen ter staving van haar sociale en culturele integratie in België*
- *...*

Ten onrecht worden deze bewijzen als niet afdoend afgewezen.

Welke elementen / bewijzen kan verzoekster nog meer voegen om haar binding met België aan te tonen dan het bijbrengen van het bewijs van een vaste tewerkstelling, een vaste woonplaats, het hebben van een vriendenkring,....

Indien het reeds van bij het begin vaststaat dat dergelijk documenten onvoldoende zijn dan betaamt het verwerende partij duidelijker mede te delen op grond van welke elementen / bewijzen personen dan wel in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 42quater §1 alinea 3 Vreemdelingenwet.

Hierdoor werd verzoekster beschaamd in haar vertrouwen in de overheid.

Indien verwerende partij verzoekster duidelijker had ingelicht aangaande de bij te brengen bewijzen die mogelijks wel in aanmerking zouden worden genomen, had verzoekster hieraan kunnen voldoen.

a) Sedert april 2012 is verzoekster onafgebroken actief geweest op de arbeidsmarkt. Zo deed verzoekster interimjobs bij de NV Minit en de BVBA Wakker Farma (16 uur per week) waar zij tewerkgesteld werd als poetshulp. Heden is zij tewerkgesteld door de VZW Sporen naar werk.

Dit werd door verzoekster op afdoende wijze aangetoond door het voorleggen van de arbeidsovereenkomsten, loonfiches...

Het kan bijgevolg niet betwist worden dat verzoekster sedert haar verblijf in België steeds te werk is gesteld om zichzelf te kunnen onderhouden.

Tot op vandaag is verzoekster nooit afhankelijk geweest van enige vorm van sociale bijstand.

Verzoekster heeft steeds beschikt over voldoende inkomsten ontvangen uit haar tewerkstelling als loontrekkende.

Verwerende partij kan onmogelijk volhouden dat het hebben van een tewerkstelling geen belangrijke factor speelt in de integratie van een persoon in een maatschappij.

Door deze tewerkstelling komt verzoekster immers in contact met talrijke personen en wordt verzoekster verplicht deel te nemen aan de samenleving. Meer nog, verzoekster maakt deelt uit van deze samenleving.

Integratie betekent toch niets meer of minder dan de opname van een persoon in de maatschappij.

b) De talrijke bijgebrachte verklaringen van vrienden en kennissen worden ten onrechte door verwerende partij afgewezen daar zij niet getoetst kunnen worden op hun feitelijke en waarachtigheid.

Verzoekster noch haar vriendenkring werden ooit uitgenodigd voor enig verhoor door verwerende partij. De waarachtigheid van deze verklaringen kan zonder enige probleem door verwerende partij worden getoetst.

Niettemin bleef zij in gebreke dit te doen.

Het is duidelijk dat de motivering om tot de kwestieuze beslissing te komen genomen is op vooraf onvoldoende onderzochte informatie, zodoende dat er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij.

c) Verzoekster heeft sedert verscheidene maanden een vaste relatie met de heer [G.v.d.G.].

Verzoekster en de heer [V.d.G.] wonen samen in het appartement gelegen te Denderleeuw,...].

Getuige van deze samenwoning zijn o.m. de agenten die naar aanleiding van verschillende woonstcontroles telkens de aanwezigheid van de heer [V.d.G.] hebben vastgesteld en genoteerd.

Verwerende partij kan bijgevolg niet volhouden geen weet te hebben gehad van de relatie van verzoekster en de heer [V.d.G.].

Er is heden onmiskenbaar sprake van een "familiale cel".

Het familieleven kan in casu niet betwist worden, meer nog verwerende partij neemt er geen standpunt over in.

Hieromtrent is derhalve een belangenafweging vereist, maar deze werd duidelijk niet gemaakt.

d) Tot slot was verzoekster tijdens de samenwoning meermaals het slachtoffer van geweldplegingen en verbale agressie.

Verzoekster legde hieromtrent klacht neer middels PV met nr. 006505/12 dd. 15.11.2012.

Gelet op de aanwezig indicaties van huiselijk geweld - zelfs indien verzoekster hiervan nog niet het effectieve bewijs had geleverd - dient de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de controlebevoegdheid volgens artikel 42 quater, §5 Vreemdelingenwet verder onderzoek verrichten naar de concrete situatie van verzoekster en dit om na te gaan of artikel 42quater, §4, 4° Vw van toepassing is.

Verwerende partij blijft in gebreke in dit te doen.

B. Tevens weerhoudt verzoekende partij een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Bovengaan de toont aan dat de beslissing onredelijk is.

De marginale toetsing van de concrete gegevens en bewijsstukken die door verzoekster hierboven uiteenzette, tonen aan dat verzoekster wel recht had op een machtiging tot verblijf.

De kwestieuze beslissing van tegenpartij dient dan ook als onwettig gesanctioneerd te worden.”

3.1.2. De in casu bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziekte-kostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verweerder kan op basis van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 40ter van dezelfde wet, gedurende een beperkte termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een vreemdeling die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van een Belg in het Rijk verblijft, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van deze vreemdeling en de Belgische partner. Alvorens deze beslissing te nemen dient hij wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoekster haar recht op verblijf ontleende aan haar relatie met P.S. en dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoekster en voormelde Belgische onderdaan.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder verzoekster op de hoogte stelde van het gegeven dat hij overwoog haar verblijfsrecht te beëindigen en dat hij haar de mogelijkheid bood om haar situatie nader toe te lichten. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid had om haar visie omtrent haar situatie mee te delen.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen rust op verweerder geen verplichting om mee te delen welke documenten hij zal aanvaarden om te besluiten dat een vreemdeling die niet langer een gezin vormt met de persoon in functie van wie hij tot een verblijf werd toegelaten toch tot een verder verblijf kan worden toegelaten. Verweerder kan immers niet aan dergelijke vereiste voldoen daar elk geval individueel moet worden onderzocht en van verweerder niet kan worden verwacht dat hij de persoonlijke situatie van elke vreemdeling steeds volledig ken. Hij is dan ook niet bij machte om mogelijke gegevens die in een individueel geval aanleiding zouden kunnen geven tot het besluit dat een beëindiging van de verblijfsrelatie niet opportuun is voorafgaand mee te delen. Het is aan de betrokken vreemdeling zelf om deze oefening te maken nadat hij hiertoe werd uitgenodigd door verweerder.

Verzoekster heeft in antwoord op de vraag van verweerder om inlichtingen te verstrekken inzake de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij banden heeft met haar land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend waarbij tal van overtuigingsstukken werden gevoegd.

Het gegeven dat verzoekster een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden gemachtigd op een ogenblik dat zij nog tot een verblijf was toegelaten impliceert dat verzoekster er zelf van overtuigd was dat zij niet langer een recht op verblijf kon laten gelden.

Verweerder heeft, los van voorgaande vaststelling, de door verzoekster aangebrachte stavingsstukken onderzocht en heeft geoordeeld dat een aantal documenten die verzoekster neerlegde geen bewijskracht hebben en dat de door verzoekster aangevoerde inlichtingen niet van die aard zijn dat dient te worden besloten dat zij toch tot een verder verblijf dient te worden toegelaten.

Verzoekster zet uiteen niet akkoord te gaan met het feit dat verweerder de door haar aangebrachte verklaringen omtrent haar integratie niet als bewijsstukken wenst te aanvaarden. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om bewijswaarde te ontzeggen aan verklaringen die duidelijk op vraag van verzoekster werden opgesteld door vrienden en kennissen. Verweerder dient, wanneer hij vaststelt dat bepaalde documenten niet als bewijsstukken kunnen worden aanvaard, zelf ook niet over te gaan tot het onderbouwen van verzoeksters standpunt door het horen van personen die bereid waren ten behoeve van verzoekster bepaalde verklaringen af te leggen. Het is aan verzoekster om zelf, aan de hand van bewijskrachtige stukken, aannemelijk te maken dat er argumenten zijn om haar verblijfsrecht niet te beëindigen ondanks het feit dat de reden waarom haar initieel een verblijf werd toegestaan niet langer bestaat. Verzoekster verliest – los van de vraag of de aangebrachte verklaringen van vrienden en kennissen enige toegevoegde waarde hebben, gelet op het feit dat verweerder andere stukken die verzoekster aanbracht inzake haar werkbereidheid, talenkennis en integratie heeft onderzocht en als niet dienstig heeft bestempeld – trouwens uit het oog dat het feit dat haar vrienden en kennissen hun schriftelijke verklaringen mondeling zouden herhalen ten aanzien van verweerder niets kan afdoen aan diens standpunt dat deze verklaringen op zich niet kunnen worden aanvaard als een voldoende bewijs van een bepaald feit.

Daarnaast licht verzoekster toe dat zij in België een woning huurt, dat zij is tewerkgesteld en dus niet afhankelijk is van steunverlening, dat zij inspanningen levert om zich te integreren en dat zij een vriendenkring heeft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangebrachte inlichtingen en concludeerde dat haar situatie niet vereiste dat haar een verder verblijf zou worden toegestaan. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoekster haar inspanningen om zich te integreren niet uitzonderlijk zijn, dat zij nog jong is, dat zij slechts zeer kort in België verblijft en dat noch haar gezondheidstoestand, noch haar gezinstoestand verhinderen dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat dit standpunt niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster betoogt dat zij een relatie heeft met een andere man, G.V.d.G., en met deze man samenwoont moet worden benadrukt dat uit de stukken die zij overmaakte aan verweerder niet blijkt dat haar relatie met deze persoon verder ging dan een gewone vriendschap. G.V.d.G. gaf, toen hij bij een politiecontrole werd aangetroffen bij verzoekster, bovendien uitdrukkelijk te kennen niet op hetzelfde adres als verzoekster te wonen. Ook uit het in het administratief dossier opgenomen uittreksel uit het Rijksregister van 12 juni 2013 blijkt dat verzoekster als “*alleenstaande*” was ingeschreven.

Er blijkt derhalve geenszins dat verweerder het bestaan van een familiale cel over het hoofd zou hebben gezien.

Voorts moet worden gesteld dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de foto's en de bewijzen inzake reizen die verzoekster samen met G.V.d.G. ondernam en die zij bij haar verzoekschrift voegt, aangezien deze voorheen nooit aan verweerder werden meegedeeld. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

In zoverre verzoekster stelt dat zij op het ogenblik dat zij een relatie had met P.S. meermaals het slachtoffer werd van geweldplegingen en verbale agressie en dat zij op 15 november 2012 contact opnam met de politiediensten moet opnieuw worden gesteld dat zij verweerder hiervan niet op de hoogte stelde, ondanks het feit dat zij hiertoe de kans had. Verweerder kan geen kennis hebben van problemen binnen een gezin indien de gezinsleden er zelf voor opteren deze voor hem verborgen te houden. Ten overvloede moet worden gesteld dat uit het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde proces-verbaal van 15 november 2012 niet blijkt dat zij de politiediensten contacteerde om een klacht in te dienen tegen P.S., doch wel omdat zij ongerust was nu P.S. haar, na een huiselijke twist, had meegedeeld dat hij zelfmoord zou plegen en hij hiertoe over medicatie beschikte. Er blijkt ook niet dat verzoekster het gegeven dat zij op 15 november 2012 tevens verklaarde dat zij voorheen bij een dispuut met P.S. eenmaal werd geslagen nuttig kan aanvoeren, aangezien er geen objectieve vaststellingen lijken te zijn gedaan waaruit kan worden afgeleid dat haar verklaring enige grond heeft en het voorgehouden gedrag van P.S. er haar niet van heeft weerhouden bij deze man te blijven tot zij haar verblijfsvergunning ontving.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt of de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hierbij moet nog worden gesteld dat in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan omtrent de vraag of verzoekster tot een verblijf in het Rijk gemachtigd kan worden, doch wordt aangegeven dat zij niet langer een recht op verblijf kan laten gelden. De grief van verzoekster lijkt dan ook voor een deel gebaseerd te zijn op een verkeerde lezing of een verkeerd begrip van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

De door verzoeksters raadsvrouw ter terechtzitting gegeven toelichting inzake het door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 1211/2013 van 23 september 2013 ingenomen standpunt omtrent de wijze waarop artikel 42ter van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd (overweging B.36.8.) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. In casu werd immers geen toepassing gemaakt van voormelde wetsbepalingen en mag niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoekster geen huwelijk of een geregistreerd partnerschap afsloot dat kan worden beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk in België.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Het kan geenszins betwist worden dat een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst teneinde aldaar de nodige verblijfsvergunning aan te vragen verzoekster raakt in haar persoonlijke belangen.

Dienaangaande verwijst verzoekster naar hierboven aangehaalde argumenten, zijnde een vaste tewerkstelling, een nieuwe partner, de aanwezigheid van haar familie, de uitgebouwde vrienden- en kennissenkring,...

Het belang van de Belgische Staat weegt geenszins op tegen het ernstige nadeel welke verzoekster door de genomen beslissing zou oplopen.

Haar centrum van belangen speelt zich volledig af in België, zowel op gebied van familie, vrienden als van arbeid.

Er is sprake van een duurzame verankering in de Belgische maatschappij.

Een eventuele terugkeer naar Brazilië betekent ontegensprekelijk haar veroordelen tot een leven in onzekerheid.”

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuurlijke beslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het in casu niet kennelijk onredelijk is om, nu verzoekster tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten op basis van een voorgehouden duurzame en stabiele relatie met een Belgisch onderdaan en zij bijna onmiddellijk nadat zij haar verblijfskaart verkreeg deze relatie stopzette, te besluiten dat een einde dient te worden gesteld aan voormelde toelating tot verblijf. Verzoeker geeft te kennen haar private belangen belangrijker te vinden dan het algemeen belang dat gediend is met een strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, doch toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing – die haar op zich niet verhindert om op andere gronden een verblijfstoeelating of -machtiging te vragen – disproportioneel is.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Haar uiteenzetting luidt als volgt:

“A. De bestreden beslissing is een schending van artikel 8 van het EVRM, het recht op een privé en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven.

Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Verzoekster beroept zich op het recht op privéleven dat zij met haar partner van haar keuze moet kunnen uitoefenen.

Als gevolg van de beslissing tot weigering van verblijf dient verzoekster België te verlaten en van de partner, met wie zij heden een familiale cel vormt, worden gescheiden.

Dit is een verregaande ingreep op het recht op privé- en gezinsleven en is derhalve een schending van artikel 8 EVRM en van het boven aangehaalde proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door art. 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder §2 van dit artikel.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in democratische samenleving, nl. de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Er dienen telkens belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat verzoekster hierdoor ondervindt.

Met dit element werd geenszins rekening gehouden, minstens is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd op dit vlak.

Dat er in casu tussen verzoekster en de heer [V.d.G.] sprake is van een "familie- en gezinsleven" cfr. art. 8 EVRM kan geenszins betwist worden.

De talrijke bewijsstukken tonen dit zonder enige twijfel aan.

Bovendien werd deze samenwoning vastgesteld en genoteerd door de agenten die naar aanleiding van enkele woonstcontroles telkens de aanwezigheid van de heer [V.d.G.] hebben vastgesteld.

Dit element dient vermeld te zijn in het administratief dossier.

Het is verzoekster onmogelijk terug te keren naar Brazilië om aldaar een normaal en effectief gezinsleven verder uit te bouwen.

Vooreerst zou dit betekenen dat haar partner, de heer [V.d.G.], haar zou moeten volgen naar Brazilië en dus al zijn familieleden, vrienden en kennissen dient achter te laten.

Bovendien is hij de taal niet machtig waardoor hij zeer snel in een sociaal isolement terecht zal komen. Ook zal hij financieel afhankelijk zijn van verzoekster, op voorwaarde dat verzoekster zelf een gepaste betrekking zal vinden in haar geboorteland.

Partijen zouden hierdoor veroordeeld worden tot een leven van zware armoede.

Verzoekster terugsturen naar Brazilië betekent dan ook het einde van hun relatie, een beslissing die niet toekomt aan verwerende partij.

Bovendien verwijst verzoekster naar de aanwezigheid van haar tante, zus van haar moeder, en haar gezin in België.

Tussen verzoekster en haar tante is er een grote onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid. Mevrouw [M.S.O.] is overigens de enige familie waarmee verzoekster nog een nauwe band heeft. Verzoekster beschouwt haar tante als haar tweede moeder na het overlijden van haar eigen moeder.

Ook dit element staat vermeld in het stukkenbundel van verzoekster doch er werd geen rekening mee gehouden.

Verzoekster heeft geen contact meer met haar familie in Brazilië.

Het is voor verzoekster niet mogelijk om in Brazilië een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

B. Gelet op bovenvermelde omstandigheden houdt de uitzetting een overheidsinmenging in op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat de uitzetting tevens een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, te weten verbod van foltering en onmenselijke behandeling en/of vernederende behandeling.

De feitelijke context, zoals hierboven weergegeven, toont dat dit in casu als dusdanig het geval is.

De wijze waarom verwerende partij de familiale cel miskent en er zonder enige motivering op bruuske wijze een inbreuk op pleegt is ronduit een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat de Europese Rechtspraak dienaangaande duidelijk is (o.m. EHRM, Djeroud t. Frankrijk, 23 januari 1991, Publ. Hof Reeks A, nr. 191-A; EHRM, Moustaquim t. België, 18 Februari 1991, Publ. Hof, Reeks A, 193; EHRM, Beldjoudi t. Frankrijk, 26 maart 1992, Publ. Hof reeks A, nr. 258-C; EHRM, Nasri t. Frankrijk, 13 juli 1995, Publ. Hof nr. 320-B);

Het recht op leven van artikel 2 EVRM behoort niet alleen tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCann/Aerenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R., 1996, Serie A, nr. 324).

Hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden.

Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting.”

3.3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekster een familiale cel vormt met G.V.d.G., de man die zij voorstelt als haar huidige partner. Er wordt door verzoekster namelijk niet aangetoond dat zij en G.V.d.G. gehuwd zijn, een partnerschapsovereenkomst ondertekenden of op hetzelfde adres wonen. Zoals reeds gesteld gaf G.V.d.G. toen hij op het adres van verzoekster werd aangetroffen trouwens duidelijk te kennen elders te wonen. G.V.d.G. maakte zich ook niet kenbaar als de vaste partner van verzoekster in een schriftelijke verklaring die hij aflegde ter ondersteuning van verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. Verzoekster brengt stukken aan om aan te tonen zij meermaals met G.V.d.G. op reis ging en vrije tijd doorbracht, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat zij een gezin vormt met deze man of dat er sprake is van een familiale cel.

Daar verzoekster nooit aantoonde een gezinsleven te hebben met G.V.d.G. kan zij niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder een belangenafweging had moeten doorvoeren en hieromtrent een motivering had dienen te voorzien (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

Zelfs indien evenwel zou dienen te worden aangenomen dat de relatie die verzoekster heeft met G.V.d.G. van die aard zou zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen en de bestreden beslissing een inmenging zou vormen in het beweerdte privé- gezins of familieleven van verzoekster, dan nog moet worden gesteld dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoekster en de overheid is geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat zij tot een verblijf van meer dan drie maanden was toegelaten in functie van haar voorgehouden duurzame en stabiele relatie met een andere man en dat wanneer zij deze relatie op korte termijn stopzette verweerder kon overgaan tot de beëindiging van haar verblijfsrecht dat haar enkel werd toegestaan om de gezinsrelatie met deze persoon te bestendigen. De bestreden beslissing maakt het voor verzoekster ook niet onmogelijk om haar relatie met G.V.d.G. – van welke aard deze ook mag zijn – elders verder te zetten. Verzoekster die een diploma hoger onderwijs heeft en buitenlandse arbeidservaring kan immers niet worden gevolgd in haar bewering dat zij in haar land van herkomst of elders niet zal kunnen worden tewerkgesteld en dus niet bij machte zal zijn om in een inkomen te voorzien dat haar dient toe te laten haar relatie met G.V.d.G. verder te zetten. De bestreden beslissing vereist ook niet dat verzoekster haar relatie in Brazilië uitbouwt waardoor G.V.d.G. met een taalprobleem zou worden geconfronteerd. Verweerder werpt daarnaast terecht op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat de partners met het oog op het uitbouwen van een gezinsleven zich bepaalde opofferingen dienen te getroosten, zoals het achterlaten van familieleden, het aanleren van een nieuwe taal of het opstarten van een nieuwe professionele loopbaan. Uit artikel 8 van het EVRM kan hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de eigen keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

In de mate dat verzoekster ook nog verwijst naar haar relatie met een in België verblijvende tante moet worden gesteld dat niet blijkt dat haar relatie met deze vrouw voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verzoekster leefde namelijk jaren gescheiden van deze tante en vormt ook heden geen gezinscel met deze vrouw.

Verzoekster toont ook niet aan dat zij eventuele andere relaties die zij in België heeft niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en van het feit dat zij visumvrij naar België kan reizen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Gelet op voorgaande vaststelling kan evenmin worden gesteld dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen verzoekster blootstelt aan een risico op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK